

Arrest

nr. 74 855 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van vluchtelingenstatus en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G. R. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 23/10/1984 geboren en bent met A. G. (...) (OV X) gehuwd. Op 25/08/2011 ging u met uw vader en 20 anderen gaan protesteren bij een niet nader bepaald ministerie omdat jullie al jaren geen loon meer hadden ontvangen. Toen een verantwoordelijke van het ministerie jullie toesprak kwam het tot een confrontatie waarbij uw vriend I. (...) in een gevecht met een bewakingsagent verzeild raakte. U kwam tussen en deelde in de klappen. Uiteindelijk konden zowel u als I. (...) ontsnappen. Op 27/08/2011 werd uw vader door I. (...) gebeld. Hij vertelde dat hij gepoogd had om een klacht bij de politie in te dienen. Hij werd echter aangehouden en geslagen. Men stelde dat hij een medewerker van de staat had geslagen. Hij vertelde verder aan uw vader dat u best zou vluchten. U verstopte zich

vervolgens samen met uw gezin in de kelder van jullie woning. Op 02/09/2011 vluchtte u samen met uw gezin naar Moskou waar u bij familieleden verbleef. In een poging om daar een woonregistratie te verkrijgen probeerde uw vader u uit Tsjetsjenië te laten uitschrijven wat niet lukte. Enkele dagen later kwam uw vader naar Moskou om te zeggen dat de Tsjetsjeense autoriteiten op de hoogte waren van uw verblijf in Moskou. Op 17/09/2011 vertrok u samen met uw vrouw uit Moskou naar België. Jullie kwamen er op 21/09/2011 aan en dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in. In oktober hoorde u van uw vader dat gemaskerde mannen jullie huis waren binnengevallen. Ze waren op zoek naar u. Uw vrouw hoorde verder dat er ook gemaskerde mannen bij haar ouders waren geweest met de bedoeling u te vinden. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen, jullie huwelijksakte, een onvolledige kopie van uw binnenlands paspoort, de geboorteakte van uw vrouw, uw werkboekje en een certificaat dat jullie omwille van de kinderen een bepaald bedrag van de Russische autoriteiten kregen uitgekeerd.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van de beschuldiging dat u een medewerker van de staat zou hebben geslagen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van uw vervolgingsfeiten. Bijgevolg steunt de geloofwaardigheid van uw relaas volledig op uw verklaringen. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verklaringen die u betreffende uw vervolgingsvrees aflegt uw geloofwaardigheid ondermijnen.

Zo werden er meerdere incoherenties en tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw vervolgingsrelaas raken. Bovendien werd over meerdere zaken een hoge mate van vaagheid en onwetendheid bij u vastgesteld.

U verklaarde dat uw ouders in oktober 2011 hadden verteld dat gewapende, gemaskerde mannen een inval bij jullie thuis hadden gedaan. U stelde hierbij dat ze naar u en uw broer vroegen en ermee dreigden hem mee te nemen. Dit gebeurde echter niet omdat hij niet thuis was aangezien hij voor zijn grootvader zorgde (CGVS p.11). Uw vrouw verklaarde echter dat uw beide broers aanwezig waren tijdens de inval en dat ze werden geslagen. Toen ze met uw verklaring betreffende de afwezigheid van minstens 1 van uw broers werd geconfronteerd, stelde ze enkel dat zij had gehoord dat uw broers werden geslagen. Bijgevolg heeft ze geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid daar ze enkel de bevestiging geeft dat beiden geslagen werden en bijgevolg thuis waren (CGVS vrouw p.6). Bovendien bleken u of uw vrouw zelfs niet te weten wanneer die inval plaatsvond (CGVS p.11). Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid en onwetendheid over het tijdstip van de enige inval bij u thuis ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts komen de versies van u en uw vrouw betreffende het tijdstip waarop u de dag van de betoging thuiskwam niet overeen. U verklaarde dat u rond 15u in de namiddag terug thuis kwam en dat uw vrouw toen thuis was (CGVS p.9). Uw vrouw verklaarde echter dat u pas 's avonds terug thuis was. Toen ze met uw verklaring werd geconfronteerd stelde ze enkel dat ze hier geen verklaring voor had en dat u misschien later thuiskwam (CGVS vrouw p.4). Dit kan geen verklaring bieden voor dergelijke incoherentie daar er een wezenlijk verschil is tussen de avond en 15u. Bovendien was u ook zeer vaag over de betoging zelf. Zo hebt u er geen idee van voor welk ministerie jullie gingen protesteren noch wie jullie toesprak of welke functie die persoon had (CGVS p.8, 10). Een dergelijke vaagheid en incoherentie is niet aannemelijk daar dit protest en het dispuut dat er diezelfde dag ontstond de oorzaak van uw latere vervolgingsproblemen betreft.

Ook betreffende het bezoek van uw vader in Moskou, wat uiteindelijk de aanleiding van uw vertrek uit uw land van herkomst betreft, werd een onaannemelijke mate van incoherentie en vaagheid bij

vastgesteld. Zo verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat uw vader u in september in Moskou vertelde dat er onbekenden, misschien wel politie, waren langsgesproken en dat zij naar jullie gevraagd hadden (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS- asielgehoor stelde u echter dat er tussen de telefoon van I. (...) aan uw vader (rond 27/08/2011) die stelde dat u moest vluchten en de inval waarover u in oktober in België hoorde niets was gebeurd. Voor de inval waarover u in oktober hoorde werd er nog nooit naar u gevraagd (CGVS p.11, 13). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u enkel dat u zich moet vergist hebben en dat u niet meer weet wat u zegt (CGVS p.14). Bijgevolg hebt u geen afdoende voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Van iemand die om internationale bescherming vraagt kan worden verwacht dat hij zijn uiterste best doet zijn relaas zo coherent mogelijk naar voor te brengen. Betreffende de aanleiding van uw vertrek uit Moskou bleef u bovendien zeer vaag. U stelde enkel dat uw vader u had gezegd dat ze te weten waren gekomen dat u in Moskou verbleef waarop u moest vertrekken. Toen u gevraagd werd hoe uw vader wist dat ze te weten kwamen dat u in Moskou verbleef zei u dit niet te weten (CGVS p.12). U stelde wel dat u dacht dat men dit te weten kwam omdat u gepoogd had een woonregistratie in Moskou te verkrijgen. Hiervoor diende uw vader u te laten uitschrijven uit uw geboorteplaats wat hij poogde te doen. Hoe de lokale administratie hierop reageerde kon u niet zeggen. U vroeg het zelfs niet aan uw vader (CGVS p.12-13). Dat u dergelijke informatie niet navraagt is weinig aannemelijk gezien daar uw vader desgevallend pas besloot dat u best het land zou verlaten omdat en weet dat u in Moskou verblijft nadat hij een poging deed om u uit te schrijven. Dit te meer gezien het feit dat u een hoge mate van vaagheid betreffende de beschuldiging tegen u aan de dag legt - zijnde het slaan van een medewerker van de staat. Wie u zou geslagen hebben en of deze beschuldiging officieel is wist u niet te vertellen. Door wie de inval werd gedaan wist u evenmin te vertellen (CGVS p.13, 11). Dat de politie later tegen uw vader ontkende dat er een inval was geweest maakt het des te opmerkelijker dat u zich niet beter informeerde over de gronden waarop uw vader besloot dat u Moskou diende te verlaten (CGVS p.3,11,15).

Tenslotte komen de verklaringen die u aflegt betreffende het al dan niet verkrijgen van een internationaal paspoort voor uw kinderen niet overeen met de informatie die op hun geboorteaktes te vinden is. U en uw vrouw verklaarden immers dat er nooit een internationaal paspoort voor jullie kinderen werd afgeleverd (CGVS p.5, CGVS vrouw p.2-3). Op de geboorteaktes van jullie kinderen staat echter vermeld dat er op 29/07/2011 een paspoort voor hen werd uitgereikt door de Federale migratiedienst.

Toen u en uw vrouw met de betreffende stempels geconfronteerd werden had geen van beiden er enig idee van wat het was (CGVS p.5, CGVS vrouw p.2-3). Het is echter weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van de betekenis van dergelijke stempels en bijgevolg geen verklaring zou hebben voor het feit dat dergelijke stempels op de geboorteaktes van jullie kinderen staan. Hieruit dient te worden besloten dat er, in tegenstelling tot uw bewering, wel degelijk relatief kort voor jullie vertrek een internationaal paspoort voor jullie kinderen werd uitgereikt. Bovendien legde u vage verklaringen af betreffende reisroute die jullie van Moskou naar België namen. Jullie reisden in een vrachtwagen waarna jullie op een onbekende plaats in een minibus overstapten. Het enige wat jullie nog wisten is dat er een tankstation stond. In welk land u overstapte en of dit land überhaupt in de EU lag wist u niet te vertellen. Of u onderweg grenscontroles tegenkwam wist u niet te zeggen (CGVS p.7). Bovendien zou u opmerkelijk genoeg de tas die jullie binnenlandse paspoorten bevatte vergeten zijn in de minibus (CGVS p.4). Het feit dat u een onvolledige kopie van uw binnenlands paspoort neerlegt indiceert verder dat u bepaalde belangwekkende informatie die dit document bevat moedwillig achterhoudt (CGVS p.6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt namelijk dat de laatste pagina van zulk binnenlands paspoort bestemd is voor informatie aangaande de uitgifte van internationale paspoorten. Het geheel van bovenstaande elementen doen ernstige vermoedens ontstaan dat u en uw vrouw legaal met een internationaal paspoort reisden en dat jullie moedwillig de informatie die jullie identiteitsdocumenten bevatten achterhouden.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge

van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen, jullie huwelijksakte, een onvolledig kopie van uw binnenlands paspoort, de geboorteakte van uw vrouw en een certificaat dat jullie omwille van de kinderen een bepaald bedrag van de Russische autoriteiten kregen uitgekeerd bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De kopie waaruit uw werkactiviteiten in 2010 en 2011 zouden blijken indiceren dat u in die periode bouwactiviteiten verrichtte. Niettemin betreft dit slechts een kopie waardoor het document überhaupt weinig bewijswaarde heeft. Bovendien bewijst het op geen enkele wijze dat u vervolgd zou worden in uw land van herkomst en kan worden opgemerkt dat geen van deze arbeidsactiviteiten terug te vinden zijn in uw werkboekje.

Uw werkboekje bevat uw werkactiviteiten tot 2008. Van uw werkactiviteiten na deze periode is geen enkele informatie in uw werkboekje te vinden. Bovendien kan het document op zich geen bewijs zijn voor de door u verklaarde vervolgingsfeiten daar er geen informatie over de door u verklaarde vervolging is in terug te vinden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielsrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stellen desbetreffend, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat de beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven met machtsoverschrijding is genomen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de redenen vervat in de bestreden beslissingen geenszins afdoende zijn om hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, nu hun verklaringen volledig kaderen in de algemene situatie van onveiligheid in de Noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië en de aldaar nog steeds latent aanwezige mensenrechtenschendingen. Verzoekende partijen verwijzen hiertoe naar het Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van april 2010.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze worden onderzocht, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) betreffende de subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende.

2.2.4. Aangaande het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2011 betreffende de Russische Federatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen en dat als bijlage is gevoegd bij het verzoekschrift wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van de Russische Federatie, niet zonder meer kan worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekende partijen verwijzen is *in casu* irrelevant daar het niet slaat op hun concrete situatie, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van de Russische Federatie (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Daarenboven merkt de Raad op dat de verwijzing naar het reisadvies en het bijbrengen hiervan bij het verzoekschrift door verzoekende partijen ter ondersteuning van hun asielrelaas niet vermag de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

2.2.5. Waar verzoekende partijen, wat betreft de motivering aangaande de stempels op de geboorteakten van de kinderen waaruit blijkt dat internationale paspoorten werden uitgereikt, betogen dat zij enkel de nodige formaliteiten hadden verricht voor de aanvraag van deze paspoorten, doch de paspoorten zelf nooit in ontvangst hebben genomen, oordeelt de Raad dat aan deze *post factum* verklaring geen enkel geloof kan worden gehecht. Immers hebben zij bij hun verhoren op het Commissariaat-generaal bij navraag naar deze stempels voormelde elementen nooit medegedeeld, doch blijkt integendeel uit hun verklaringen dat zij geen idee hadden van wat de stempels op de geboorteakten betekenden, zij hiervoor geen verklaring hadden en expliciet stelden dat deze stempels geen betrekking hadden op de uitreiking van een internationaal paspoort (administratief dossier, stuk 3a, p. 5 en stuk 3b, p. 2-3). Het zich plots wel herinneren een procedure tot aanvraag voor de uitreiking van een internationaal paspoort te hebben ingeleid waardoor stempels op de geboorteakten van de kinderen werden aangebracht ter vermelding van de uitreiking van paspoorten op 29 juli 2011 is volstrekt onverenigbaar met de desbetreffende geëtaleerde onwetendheid bij de gehoren op het Commissariaat-generaal.

2.2.6. Het verweer van verzoekende partijen betreffende de motieven aangaande de inval in de ouderlijke woning nadat zij reeds in België waren aangekomen, met name dat de ouders van eerste verzoekende partij hierover niet veel informatie hebben medegedeeld, kan door de Raad niet worden aanvaard. Bij een dergelijke inval die duidt op een voorgezette bedreiging betreft de meest voor de hand liggende en primaire informatie het tijdstip waarop deze inval heeft plaatsgehad. Dat geen van beide verzoekende partijen in kennis is van dit *minimum minimorum* aan informatie is volstrekt ongeloofwaardig. Daarenboven weerlegt voormeld verweer niet de desbetreffende vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid aangaande het op dat ogenblik al dan niet aanwezig zijn van de broers van eerste verzoekende partij in het ouderlijk huis.

2.2.7. Verzoekende partijen stellen nogmaals in het verzoekschrift niet te hebben gereisd in het bezit van een internationaal paspoort en dat zij met de mensensmokkelaar totaal geen afspraken hadden gemaakt. De Raad wijst er evenwel op dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij geen nadere verklaringen konden afleggen omtrent de plaats en meer in het bijzonder over het land van overstap tijdens de reis en over de gekruiste grenscontroles. In het licht van deze zeer scherpe controles is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klanten niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie.

2.2.8. Tal van andere tegenstrijdigheden en onwetendheden, waaronder het ogenblik van thuiskomst na de betoging, de naam van het ministerie waarvoor werd betoogd, de naam en de functie van de persoon die de betogers toesprak en het al dan niet plaatsvinden van een inval in september 2011 worden door verzoekende partijen ongemoeid gelaten waardoor deze motieven als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.9. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.10. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen vergenoegen zich, steunend op voormeld Ambtsbericht, te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen, doch brengen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van

artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 17, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Daarenboven bevestigt het citaat in het verzoekschrift uit het voormelde Ambtsbericht het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stellen dat een beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is genomen met machtsoverschrijding wijst de Raad erop dat verzoekende partijen op geen enkele wijze aantonen welke motieven onjuist of juridisch niet aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissingen zijn derhalve niet met machtsoverschrijding genomen.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT